

Shahid

Dormen l'última nit de la seva curta vida vestits amb la mortalla blanca que l'endemà els cobrirà les pròpies restes. Es lleven a trenc d'alba. Es renten ritualment i resen. Es rapen el cap, s'afaiten la barba de creient i esperen el líder de la cèl·lula que els portarà una armilla trufada d'explosius o un paquet carregat amb poc més de 10 quilos de dinamita. Es vesteixen, normalment amb uniforme de l'exèrcit israelià per despistar: agafen la bomba i es disposen, en estat d'exaltació interior, a matar tants jueus com puguin, habitualment a bord d'algun autobús i després de cridar la seva consigna de guerra: "Allahu Akbar!" (Al·là és el més gran).

Així neix un *shahid*, un "màrtir santificat", un assassí múltiple com els deu que han martiritzat Israel des de la signatura dels acords de pau el 1993. Des d'aleshores 124 israelians han estat assassinats d'aquesta manera i gairebé la meitat d'aquestes víctimes han caigut en una escalada sense precedents entre el 25 de febrer i el 4 de març.

Els *shahid* solien actuar en nom del Moviment de la Resistència Islàmica, els Hamàs, a través del seu braç armat, la brigada Izz el-Din al-Qassam, un grup ultrasecret, dirigit per Yehie Ayash, l'Enginyer, que n'era l'artífici fins que va ser assassinat el 5 de gener pels serveis secrets israelians.

Aquests últims atemptats han demostrat que la línia de comandament s'ha modificat. Hamàs s'ha diversificat i en el seu nom actuen sectors islamistes tan diversos que van des d'alguns diputats del parlament autònom palestí fins les cèl·lules de *shahid*, ara autoproclamades "Alumnes de Yehie Ayash".

De fet, els dirigents tradicionals del Hamàs, com el pediatre de Gaza Mahmud Zahar, han deixat de tenir un control rígid sobre els sectors més radicals, probablement més vinculats ara als dirigents de l'exili, que pugnen pel control de l'organització des d'Amman, Damasc i Beirut.

Aquí està el problema. Hi ha sectors de Hamàs, sobretot a l'interior, partidaris de mantenir el diàleg amb l'Au-

toritat Nacional Palestina de Iasser Arafat, per evitar perdre la presència legal que tenen dins la societat civil de l'autonomia palestina a través d'una imposant xarxa d'escoles, hospitals i diverses organitzacions de beneficència.

Des de l'exili és més fàcil qualificar Arafat senzillament de traïdor infidel i de jurar guerra a mort contra el seu govern que consideren un titella dels israelians. Són precisament aquests els sectors que ja han començat a votar en les eleccions generals israelianes previstes pel

29 de maig. I ho han fet esborrant en uns dies, a cop de bombes, els 15 punts d'avantatge que portava el primer ministre d'Israel, el laborista Shimon Peres, el gran avalador de les negociacions de pau, enfront de Benjamin Netanyahu, el candidat de la dreta nacionalista, el Likud, que ha promès aturar el procés pacificador si és que no pot donar-li marxa enrere.

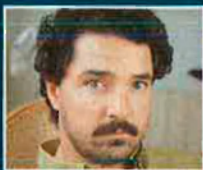
Aquest seria l'escenari en què es bellugarien més còmodament els islamistes radicals. Un escenari en què es complissin els papers que tenen preestablerts i en els quals els israelians només poden fer de força repressiva d'ocupació per donar legitimitat plena a la lluita armada. Amb aquest raonament, els hereus d'Ayash, probablement finançats per l'Iran, amb el suport del Sudan

i tolerats per Síria, estan posant en escac el govern laborista israelià i el seu principal aliat en el procés de pau: el mateix Arafat.

No hi ha país que pugui aguantar una tensió contínua com la provocada pels islamistes a Israel aquestes últimes setmanes. El terror desmoralitza els partidaris de la pau i els treu arguments davant els avaladors de la venjança. Peres i Arafat tenen poc temps. I hauran d'actuar en una doble direcció conjuntament. Opció militar per dificultar els moviments dels terroristes, però opció política també per dividir els sectors islamistes i intentar integrar la facció tradicional de Hamàs dins el sistema polític palestí.

Els *shahid* solen dir que la seva força consisteix a estimar la mort tant com els israelians estimen la vida. És l'hora de triar, precisament, entre aquests dos estats. ■

JOAN ROURA

"Els 'shahid' solen dir que la seva força consisteix a estimar la mort tant com els israelians estimen la vida. És l'hora de triar, precisament, entre aquests dos estats."